

“La pregària cristiana no tanca els ulls a la vida”

Dc, 15/05/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 15 de maig 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 15. Deslliura’ns del mal

Estimats germans i germanes, bon dia!

Arribem finalment a la setena petició del “Pare nostre”: «Deslliura’ns del mal» (Mt 6,13b).

Amb aquesta expressió, el que prega no demana només no ser abandonat en el moment de la temptació, sinó que demana també ser alliberat del mal. El verb grec original és molt fort: evoca la presència del maligne que tendeix a agafar-nos i a mossegar-nos (cf. 1 Pt 5,8) i del qual es demana a Déu l’alliberament. L’apòstol Pere diu també que el maligne, el diable, és al voltant nostre com un lleó furiós, per devorar-nos, i nosaltres demanem a Déu que ens alliberi.

Amb aquesta doble súplica: “no ens abandonis” i “deslliura’ns”, apareix una característica essencial de la pregària cristiana. Jesús ensenya als seus amics a col·locar la invocació del Pare davant de tot, també i especialment en els moments en què el maligne fa sentir la seva presència amenaçadora. De fet, **la pregària cristiana no tanca els ulls a la vida. És una pregària filial i no una pregària infantil.** No està tan captivada per la paternitat de Déu, que s’oblida que el camí de l’home està ple de dificultats. Si no hi hagués els últims versets del “Pare nostre” com podrien pregar els pecadors, els perseguits, els desesperats, els moribunds? L’última petició és realment la nostra petició quan estem al límit, sempre.

Hi ha un mal en la nostra vida, que té una presència indiscutible. Els llibres d’història són el catàleg desolat de com la nostra existència en aquest món és sovint una aventura fallida. És un mal misteriós, que segurament no és obra de

Déu, sinó que penetra silenciosament en els plecs de la història. Silenciós com la serp que porta el verí en silenci. De vegades sembla que prengui el relleu: alguns dies la seva presència sembla encara més clara que la de la misericòrdia de Déu.

La persona que resa no és cega, i veu clarament davant dels ulls aquest mal tan molest, i per tant, contrari al misteri de Déu. Ho veu en la natura, en la història, fins i tot en el seu propi cor. Perquè **no hi ha ningú enmig de nosaltres que pugui dir que està exempt del mal**, o que com a mínim no ha estat mai temptat. Tots nosaltres sabem què és el mal; tots nosaltres sabem què és la temptació; tots nosaltres hem experimentat en la nostra pròpia carn la temptació, de qualsevol pecat. Però és el temptador que ens mou i ens empeny vers el mal, dient-nos: “fes això, pensa això, segueix aquell camí”.

L'últim crit del “Pare nostre” és llançat contra aquest mal “de gran abast”, que té sota el seu para-sol les experiències més diverses: **el dol de l'home, el dolor innocent, l'esclavitud, la instrumentalització de l'altre, el plany dels infants innocents. Tots aquests esdeveniments protesten en el cor de l'home i es converteixen en una veu en l'última paraula de la pregària de Jesús.**

És precisament en les narracions de la Passió que algunes expressions del “Pare nostre” troben el seu ressò més impressionant. Diu Jesús: «Abbà! Pare! A Tu tot t'és possible: allunya de mi aquest calze! Però que no es faci el que jo vull, sinó el que tu vols» (Mc 14,36). Jesús experimenta plenament la força del mal. No només la mort, sinó la mort de creu. No només la soledat, sinó també el menyspreu, la humiliació. No només la malícia, sinó també la crueltat, l'acarnissament contra Ell. **Això és el que és l'home: un ésser consagrat a la vida, que somnia l'amor i el bé, però que després s'exposa contínuament al mal, fins al punt que podem ser temptats de desconfiar de l'home.**

Estimats germans i germanes, així el “Pare nostre” s'assembla a una simfonia que demana fer-se realitat en cadascun de nosaltres. **El cristià sap com n'és d'aclaparador el poder del mal, i al mateix temps experimenta com Jesús, que mai ha sucumbit a la seva adulació, està de part nostra i ve a ajudar-nos.**

Així la pregària de Jesús ens deixa l'herència més preciosa: la presència del Fill de Déu que ens ha alliberat del mal, lluitant per convertir-lo. A l'hora del combat final, demana a Pere que posi l'espasa a la beina, assegura el paradís al lladre penedit, a tots els homes que eren a prop, conscients de la tragèdia que s'estava consumant, ofereix una paraula de pau: «Pare, perdona'ls perquè no saben el que fan» (Lc 23,34).

Del perdó de Jesús en la creu en sorgeix la pau, la veritable pau ve de la creu: és do del Ressuscitat, un do que ens dona Jesús. Penseu que la primera salutació de Jesús ressuscitat és “pau a vosaltres”, pau a les vostres ànimes, als vostres cors, a les vostres vides. El Senyor ens dona la pau, ens dona el perdó, però nosaltres hem de demanar: “deslliura'ns del mal”, per no caure en el mal. Aquesta és la nostra esperança, la força que ens dona Jesús ressuscitat, que és aquí, entre nosaltres: és aquí. És aquí amb aquella força que ens dona per seguir endavant, i ens promet alliberar-nos del mal.

Traducció: Josep M. Torrents -Catalunya Religió.